

eigen stem. De weg bood in 't geheel geen afwisseling, hij trachtte te slapen maar de wagen schokte te veel. De trein kwam te laat in Keulen aan, hij had gedacht hier een klein uur tijd te hebben maar wilde hij nog dien eigen avond in Coblenz komen, dan moest hij onmiddellijk voort. Hij hield zich voor dat er haast was bij 't doel van zijn tocht. 't Was bijkans zeven uur toen hij Coblenz bereikte. Hij liet zich terstond naar een hotel brengen dat hij kende, bestelde er een goede kamer en een diner en voelde zich een ander mensch toen hij verfrisch en uitgerust zijn kamer verliet om een wandeling in den maneschijn te doen. Hij richtte zijn schreden naar de Rhein-anlage en liep gedachteloos verder, onbewust zich overgevend aan het genot van den heerlijken avond. De lucht was bezwangerd met allerlei geuren, de lente toch had hier grooter vorderingen gemaakt dan in het vaderland. Waar zich daar nog slechts schuchter heel kleine, groene blaadjes vertoonden, prijkten de boomen hier reeds met sneeuw witte bloesems die enkel zilver leken in den maneschijn. Meidoorn en sering en begonnen reeds te knoppen en de kastanjes bewogen hun prachtige witte en rose pluimen zachtens in de avondkoelte. Van Hagen zette zich neer op een ronde steenen bank door lage, bloeiende gewassen omringd. Door het heldere maanlicht beschenen leek de geheele omgeving een tooversprookje. Vóór hem de breede stroom, wier zilveren golven een eentonig geruisch deden hooren; de omtrekken der bergen door laag geboomte gekroond, waren niet duidelijk te onderscheiden en namen daardoor allerlei fantastische gedaanten aan, maar scherp afgeteekend door het licht stond daar aan de overzijde van de rivier het trotsche fort Ehrenbreitstein met zijn sterke vestingwerken als een zwarte, dreigende schaduw. Het was heel stil, slechts nu en dan een enkel wandelaar, evenals onze reiziger aangetrokken door de schoonheid van den avond, anders hoorde men niets dan het zachte geruisch van het water en het melodieuze suizen van den wind. Van Hagen sloot een oogenblik de oogen, het was hem wonderwel te moede, de versterkende invloed van de reine, frische lucht, na de vermoeiende uren in den spoortrein deed zich gelden, hij kreeg een gewaarwording dat het een heerlijke, een niet genoeg te waardeeren schat is, zich krachtig en gezond te voelen. Maar terwijl hij genoot van dat denkbeeld, trof het hem plotseling als een scherpe tegenstelling dat het doel van zijn reis was, iemand voor het laatst te gaan zien die lijdend, waarschijnlijk stervend was. En zij die al jaren lang geworsteld had met al de ellende van een zwak lichaam, was toch zijn vrouw. Hij verwonderde zich over zichzelf, hij had er nog niet zoo over gedacht, maar thans verbaasde het hem dat hij zoo koel gebleven was, dat hij niets voelde dat naar smart of droefheid zweemde. Hij was toch eens zoo nauw met haar verbonden geweest en in den beginne had hij gemeend haar hartstochtelijk lief te hebben. Bah, hij was verliefd geweest op haar mooi gezichtje, dat was alles en hij had haar nooit vergeven wat zij hem had durven aandoen; de bitterheid die toen over hem gekomen was had iedere zachtere aandoening voor goed verstikt. Neen, hij had geen medelijden, hij voelde alleen een zeker soort van wrevel dat zij hem nu last